

๑๗๖๓

ละครวิทยุ เรื่อง
 แขนงดินแห่งความฝัน
 บทประพันธ์ของ
 ศก. ภูมิระโรหิต
 - ตอน ๒ -
 ละครดึกดำบรรพ์

นำแสดงทางวิทยุกระจายเสียง กรมจเรทหารสื่อสาร
 วันอาทิตย์ที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๔๙๙

ผู้บรรยาย เพื่อให้ความปะติดปะต่อกัน สำหรับบางท่านที่ไม่ได้ฟัง เรื่องแขนงดินแห่งความฝัน ของ ศก. ภูมิระโรหิต ซึ่งละครดึกดำบรรพ์ ในอาทิตย์ก่อน ได้นำออกแสดงทางวิทยุกระจายเสียงสถานีนี้ เมื่อ วันอาทิตย์ที่ ๒ กรกฎาคม จึงขอขึ้นเรื่องตอน ๑ ไว้ย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

หมู่บ้าน.....ซึ่งตั้งอยู่บนเนินดินใหญ่ ถูกรุมโจรของ เป็นแห่งของปลูกลาม ชุมชุมเก็บภาษีข้าวเปลือกเอาทุกปี จนชาวบ้านทนไม่ไหว มาตั้ง มอของสาวของมาตั้งเงินให้ชุม เจ้ามีความขัดเคืองใจไปหาขุนหาญ เลื่อนที่เกาะแก้ว ซึ่งเป็นเกาะที่เจ้าเห็นว่า อุดมสมบูรณ์มาก ชุม ไม่เป็นภัย เพราะเชื่อว่า โจรรายรายนี้เป็นเรื่องที่ไม่พบไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน จึงไม่ยอมยอมยก ฟังบ้านและนาไป ชุมเสนอว่า อย่าเสียสิ่งที่มีประโยชน์ และคิดเงินใจจากต่อไปจะไม่ยอมเสียข้าว เปลือกให้คนโจรอีกเลย ชาวบ้านจึงไปแจ้งขุนโจรของ เป็น จึงยกบริวารมาช่วยหมู่บ้านของชุม ชุมอยู่ในทุ่งชาวกรรมกรชาวบ้านทั้งนี้ ชวดี-เจ็ด แก้ว เกษ เป็นหัวแรงสำคัญ จนกระทั่ง ตัวเองถูกยิงตาย

มาตั้งเสียใจที่ตาย และกลัวใจที่ ~~จะตาย~~ มาตั้งของสาวไปไม่ได้เสียด้วยซ้ำ ด้วย ๆ จนกระทั่ง จึงคิดจะหนีไปอยู่ เกาะแก้วพร้อมกับ เจ็ดและชาวบ้านอีกหลายคน ซึ่งไม่มี ที่ดินทำกิน มาตั้งต้องรักชวดีแก่ฝ่ายเดียว เมื่อคิดหวังเช่นนั้น ก็พยายามหนีไปเสียให้พ้น แต่ชุม ชุมหา ซึ่งเป็นผู้วางรัฐจักรกรรมของชีวิต ได้เตือนว่า อย่าหนีตัวเองเพราะหนีไม่พ้นแน่ จึงสู้กับ ตัวเอง แล้วเอาชนะตัวเองได้ว่า แต่มาตั้งได้คิดเสียใจแล้วว่า จะไม่ยอมรวมหมู่บ้านกับมาตั้งและ ชวดีอีกต่อไป จึงจัดแจง เก็บข้าวข้าว ส่วนที่เป็นของตนเพื่อเตรียมอพยพขึ้นเนินดินใหญ่ไปสร้าง ชีวิตใหม่ที่เกาะแก้ว

ต่อไปโดยละครดึกดำบรรพ์ขอเชิญท่านฟัง เรื่องแขนงดินแห่งความฝันตอนที่ ๒ ของศก

ภูมิระโรหิต

(ดนตรี)

เมื่อขึ้นเสียงดนตรีแล้ว เริ่มกันบรรยายภาคสังคีตประมาณ ๓-๔ วินาที แล้วไปบท

นำเสียงตามลำดับ

1. เสียงคู่เพวร้ายลงโลก ๆ ผสมกับเสียงไก่ขันโลก ๆ
2. เสียงนกต่าง ๆ แสดงบรรยากาศรุ่งอรุณโลก ๆ
3. เสียงลมพัดผิว ๆ โหมแรง
4. เสียงล้อเกวียนกังเขียด ๆ
5. เสียงกระดัง

๘. เสียงว้าวร้อง

๗. เสียงเพลงหลังว้าว

§ เพลงหลังว้าว

๙. ทอกระษะเสียงเถวียน และเอาให้คงอยู่สักครู่ แล้วเริ่มเสียงกราวเพลง
เบา ๆ อย่างที่ร้องให้ตนเองฟัง แรกเริ่มแล้วผู้หนึ่งเถวียนมาด้วยก็ร้องตาม และร้องดังขึ้นอย่างปกติ
จะให้เพลงเถวียนยาวก็อาจจะได้

เมื่อจบเพลงแล้ว เสด็จสู่คอกับเจ็ก กระดิน เสียงของเถวียน และ รากา คงสถับ
ไปเป็นระยะๆ เสร็จตามทั้งสาม นั่งอยู่บนเถวียน ทอสถับเสียงคุณพ่าวรรณโลก ด้วย

เจ็ก เสียงโง้งมันแจวไปเลย นี่ไปประกาศร้องเพลงที่คอกของลม เอะอะ ได้ยินว่า
คณะกรรมการเขาจะส่งคนชนะเลิศไปร้องในโรงหนังที่กรุง เพาะ
เจ็ก ข้าไม่ได้มีเสียงไว้สำหรับประกาศหรือเคส แล้วก็ - บานนอกอย่างข้า ขึ้นอกริเข้าไปใน
เมืองสารภี ก็คงจะรำคาญตัว เองจนบอกไม่ถูกแน่ ๆ แล้วก็ - ...ไอ้ฉันใส่ตั้ม.....
เพลงที่ข้าร้องนะ ข้า เมืองสารภีเขาไม่ฟังกันหรอก
กระดิน แล้วเขาฟังเพลงอะไรกันละจ๊ะ ที่เจ็ก?
เจ็ก ก็ไม่รู้ที่ กระดิน แต่เขาคงฟังเพลงที่คอกนี่
(หยุดพูดกัน ไต่ขึ้นแต่เสียงเถวียน กระดิน และเสียงเพลงหลังว้าว มีเสียงว้าวร้อง
เป็นกราว ๆ ทอสถับเสียงคุณพ่าวรรณ และคนอื่น ๆ ด้วย)

เจ็ก ข้าสว่างแล้ว นี่มาถึงไปรออยู่ที่นั่นแล้วก็ได้ เห็นว่าจะคืนทั้งคอก
กระดิน/ ที่เจ็กพูดมาดี เขามองหรือจ๊ะ?
เจ็ก ก็...ไม่เลย (อย่างพิรุณ)
กระดิน มาดีเขามองหรือจ๊ะว่าให้พวกเราไปช่วยเขาเถวียนข้า หรือว่าที่เจ็กไปรับอาษาเขาเอง?
เจ็ก ก็....มันก็ไม่เชิงรับอาษา
กระดิน ไม่เชิงรับอาษา?
เจ็ก ก็มาดีเขามองว่า เขาจะรับเถวียนข้า ประเพณีของเขา ใครเถวียนข้าก็ต้องไปช่วยกัน
เขาก็เคยมาช่วยเราไม่ใช่หรือ เวลานั้นแรมแถมเถวียนข้ากระดิน
กระดิน เขาจะเถวียนข้าไปขายใช้ไหม?
เจ็ก ก็....เห็นว่าอย่างงั้นแหละ
เจ็ก นี่เจ็ก ข้าไต่ขึ้นมาดีเขาวาเขาจะไม่อยู่ที่นี่แล้ว
กระดิน ได้....งั้นหรือเคส? ใครว่า?
เจ็ก เป็นเขาบอก ๆ กัน
กระดิน จริงหรือจ๊ะ ที่เจ็ก?
เจ็ก ก็....ไต่ขึ้นมาอย่างนั้น
กระดิน เขาจะไปอยู่ที่ไหน?
เจ็ก ก็....ยังไม่เห็นพูดว่าอะไร
เจ็ก เห็นว่าจะไปอยู่เกาะนั่น ไอ้คุณมันก็จะไปด้วย อ้อ นี่บอกแล้วข้าไต่ขึ้นมาดีเขาวาไอ้คุณมันพูดกับ
กัน มันว่าอยู่แบบคนใหญ่ ไม่พูดกับพวกมัน ไปอยู่เกาะนั่น เจ็กเอาใจเขาแบบนั้น

- กะดิน จริงหรือจ๊ะห๊ะ มาลีเขาไปอยู่เกาะแก้วเขียวหรือนี่ กล้าเขียวหรือนี่ เกาะแก้วมันอยู่กึ่งกลาง มหาสมุทร แล้วก็ไม่เห็นใครเคยไปถึง
- เชิด เขาอาจจะกล่าก็ได้
- เคช เกาะแก้วนี้ ชาวโคยีนกิตติพิศมานาน เห็นว่าอยู่ทางฝั่งมาก ไม่มีคนอยู่เลย
- เชิด มันเป็นเกาะที่ไม่มีใครเขาอยากไป
- เคช ทำไม?
- เชิด บุญ เคยเล่าให้ฟัง เมื่อข้ายังตัวเล็ก ๆ เกาะแก้วมีอะไรพิศการหลายอย่าง คนมักไปไม่ถึง
- กะดิน ทำไมจ๊ะ? ทำไมถึงไปไม่ถึง?
- เชิด ก็ไม่รู้ มันอันตรายขมกล บางคนไปแล้วก็ไม่ไ้กลับมาอีกเลย ไม่รู้ว่าหายไปทางไหน บางคนไปจนแลเห็นเกาะ แต่ยังไม่แลเรือใกล้เข้าไป เกาะก็ยังหนีทางออกไป
- เคช แล้วใครละที่ไม่ถึง?
- เชิด บุญ
- เคช บุญ มีบุญคน เคียว เท่านั้นหรือ?
- เชิด ชาวโคยีน แต่บุญกว่าแก่ไปคนเคียว ไปเมื่อแก่อายุได้หกสิบ ราวยี่สิบปีมาแล้ว
- เคช ไม่น่าเชื่อเลยวว่าแก่ไปคนเคียว
- เชิด ก็ยังงี้ แก่ไปปุ้บแล้วก็เกิดพายุใหญ่ พัดเขาเรือกลอยออกไปในทะเลลึก แลออกชาวคนน้ำ อยู่หลายวัน ในที่สุดเรือก็เข้าไปถึงเกาะแก้ว เพราะแรงคลื่นแรงลม
- เคช บุญได้ยังงี้วว่าเป็นเกาะแก้ว ? มันอาจเป็นเกาะอะไรก็ได้ ?
- เชิด ก็ไม่รู้ แต่บุญแก่โคยีนโคยีนมาแต่บรรพบุรุษว่าเกาะแก้วมีรูปร่างเป็นยังงี้ มีอะไรอยู่บนเกาะ บางแลดขมมาก็เคยมีคนไปพบ แต่ก็ไม่ถึง คนที่ไม่พบนั้นก็บอกลักษณะตรงกับที่บุญเห็น ดูเหมือนแกวเรือทองจีน ไปกับลูกเรืออีก 4 คน เห็นกันหมดทั้งสี่คน ลูกทองจีนแก่เคยโคยีนอยู่ เสด็จถึงเกาะแก้ว แก่ก็จำลักษณะของเกาะได้ พอแก่เห็น เขา แก่ก็ใจ แต่ยังไม่แลเรือเข้าไป เกาะก็ยังหนีทางออกไปเรื่อย ๆ
- กะดิน เกาะทำไมได้ ไม่น่าเชื่อเลย
- เชิด บุญกว่า คนโบราณเล่ากันมาว่า เกาะแก้วเป็นเมืองลับแล ใครมีบุญจริงจะไปถึง เมื่อหลายร้อยหลายพันปีมาแล้ว เล่ากันว่ามีคนอยู่เต็มเกาะ ทุกคนมีความสุภาพกันทั่วหน้า ทุกครัวเรือนมีถิ่นมีอยู่แต่พอดี ๆ ไม่มีใครมั่งมีจนล้นเหลือ แล้วก็ไม่มีใครยากจนถึงขนาด อุดมเกินมือ ทุกคนรู้จักพอ ไม่มีใครโลภ ไม่มีใครโกงใคร ใครมีอะไรก็สุกกันกิน ใครมีงานก็ ช่วยกันทำ ไม่แก่งแย่งกัน ไม่เบียดเบียนกัน ทุกคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี บนเกาะนี้ ไม่มีความโกรธเกลียด มีแต่ความรักความเห็นใจ ไม่มีการทะเลาะวิวาท มีแต่ความสามัคคีกลมเกลียวกัน ไม่มี^{การคิด}การคิดโกงและลัทธิขโมย มีแต่ความสุจริตต่อตรง คนโบราณเล่าว่าที่คนบน เกาะไม่มีความโลภ และไม่มีความทุจริต ก็เพราะไม่มีสิ่งของความโลภ และความทุจริต นั่นคือ ไม่มีเงิน ชาวเกาะไม่ใช้เงิน เงินกับทองไม่มีค่าเลย เพราะไม่ต่างอะไรกับก้อนดิน ก้อนทราย เขาเอาของแลกเปลี่ยนกันใช้ ของใช้ของกินอุดมสมบูรณ์ การลักขโมยก็พลอย ไม่มีไปค้าขาย เล่ากันว่าเกาะนี้เป็นเกาะสวรรค์ สวยงามเหลือเกิน มีดอกไม้สวยที่สุด พืชพันธุ์ดี มีเครื่องเพลงเพราะอย่างประหลาด มีน้ำเขาและลำธารที่รินรินชื่นใจ คนบนเกาะ

- มีก มีความสุขกายสบายใจ กินอิ่มนอนหลับ ไม่มีความวิตกความกลัว เช่นกลัวอด กลัวไม่มี กลัวโกง กลัวขโมยขโมยจับ กลัวสารพัด หมายความว่าความวิตกหรือใจไม่มีเลย ซึ่งมีธรรมชาติสวยงาม อยุ่รอบ ๆ ตัว ทุกคนก็เลยมีอายุยืนกว่าเรามาก ไม่มีใครตายก่อนอายุร้อยปีเลยสักคนเดียว
- กะดิน แล้วทำไมเมื่อถึงเลขเขาจึงบอกว่า เกาะนี้ไม่มีคนอยู่เลย ?
- เชิด บุญแก่ไปเห็นมา ไม่มีคนเลยสักคนเดียว
- กะดิน ทำไม ?
- เชิด อ้าว... บุญแก่เลยเล่าให้ฟัง คนโบราณเล่ากันต่อ ๆ มาว่า โรคหาลงกินคนบนเกาะหมด ไม่มีเหลือแม้แต่ลูก เล็ก เล็กแดง
- กะดิน ทำไมนะ ไม่มีหมอหรือ ?
- เชิด เล่ากันว่าโรคหาลงมากินคนก็เพราะ ชาว เกาะเล็กทำความดี ทุกคนหันไปทำความชั่ว แกร่งแย่งชิงดีกัน โกงกัน ทะเลาะกัน ปล้นกัน ขากัน ทุกคนเล็ดฉ้อฉลชั่วร้าย กลายเป็นคนเห็นแก่ตัว มักโล้นรับมาก เอาใจเอาเปรียบกันทุกฝ่าย ไม่มีใครให้ มีแต่คนเอา ทุกคนอยากจะมีให้มากที่สุด ไม่รู้จักพอ เมื่อเป็นเช่นนี้ บนเกาะก็มีความขุ่นมัววุ่นวาย หมดความรักสามัคคี แบ่งพวกแบ่งพ้อง ขกพวกเขาคิดริ้นพันแทงกัน แปลว่า เกาะสวรรค์ กลายเป็นเกาะรกไป
- กะดิน ไม่น่าเชื่อเลย คนบนเกาะก็เคยเป็นคนดี ทำไมถึงกลายเป็นคนชั่วไปได้เล่า ?
- เชิด เล่ากันว่า คนเหตุนาจากมีคนมาจากแผ่นดินใหญ่พวกหนึ่ง คนพวกนี้ มาอาศัยอยู่ด้วย
- กะดิน แล้วก็เลยเกิดอาถรรพ์ เพราะมีคนแปลกหน้ามาใช่ไหม ?
- เชิด หนาไม่สำคัญหรือกะดิน มันสำคัญที่ใจ เล่ากันว่าคนพวกนี้เป็นมนุษย์สกลปรกพาเอาความชั่ว ความหลงบนแผ่นดินใหญ่ติดเข้าไปในเกาะด้วย ความชั่ว อันนี้ก็คือความโลภ ความหลง ความเห็นแก่ตัว
- เดช เอ็งพูดราวกับว่า คนบนแผ่นดินใหญ่ มันสกลปรกไปเสียทั้งนั้น ฉะนั้น เอ็งกับข้าก็ต้องเป็นคนสกลปรกด้วย
- เชิด (หัวเราะ) ข้าเล่าตามที่บุญแก่เล่า แล้วก็... บุญแก่ก็ถึงเขาเล่ามาแต่บรมบรรพต ข้าไม่ได้เล่าเอาเอง ที่จริงคนบนแผ่นดินใหญ่ ก็ข้าจะสกลปรกไปเสียทุกคน เมื่อไรละ คนดีเขาก็มี ท่านพระครูนั้นยัง ใจ เป็นตัว อย่างของคนดี ท่านไม่มีตัวของท่านเลย ท่านเสียสละทุกอย่างให้แก่พวกเรา ท่านหมดความโลภ ความหลง ข้าว่าถ้าทุกคนทำได้แต่เพียงครึ่งหนึ่งของท่าน โลกจะมีความสงบยิ่งกว่านี้ ทุกวันนี้คนเรากำลังฆ่าตัว เอง เพราะความโลภ และความหลง คิดแต่จะเอาตัวเดียว ยังมีมากยิ่งโลกมาก ไม่มีใครรู้จักพอ เมื่อต่างคนต่างก็ไม่รู้จักพอ มันก็ต้องแย่งแย่งกัน เบียด เบียดกัน ซึ่งก็มาลงเอยเอาที่การทะเลาะวิวาท ถึงขนาดฆ่ากันตาย ข้าว่าไอ้คนบนแผ่นดินใหญ่ที่ออกไปอาศัยเกาะแล้ว อยู่ พวกนั้นจะต้องมี เอ๊ย ๗ เป็นคนชั่ว เอามาก ๆ โลกมาก หลงมาก เห็นแก่ตัวมาก มันก็เลยยุ่งกันใหญ่ แต่ก็นั่นแหละนะ ข้าฟังบุญแก่เล่าแล้วก็ไม่ว่าอะไรจะลงโทษ ไอ้คนพวกนั้น เขาโหดนักหรือ เพราะว่า ถ้าคนบนแผ่นดินใหญ่ทุกคนแม้แต่เอ็งกับข้า ไปเจอเข้าอย่างนั้นมันก็ต้องโลภหลงกัน เป็นการใหญ่ลว่ะ
- เดช เจออะไร ?
- กะดิน เจออะไร ?
- เชิด เล่ากันว่า ไอ้คนพวกนี้ สิบคนไปเจอทองเข้า

เชิด

เออ ทองนี่แหละ พอนั้นเห็นก็ตาลุกที่เคียว ภูมูญแกเล่าว่า เวลานั้นมีทองเกลื่อนเกาะ
ในลำธาร บนหน้าผา ตามยอดหิน ล้วนแต่ทองคำ นอกจากทองแล้ว แร่ชาติอื่น ๆ ก็ยังมีอีก เยอะแยะถั่ง อยู่มากมาย เหมือนกับถ่านกรวด ก้อนทราย ไม้คณบนแผ่นดินอย่างเรา ๆ
บุษบาทองเป็นพระเจ้า พอเห็นทอง เกลื่อนเกาะจะไม่ให้มันตาลุกยังงี้ มันแย่งกันขุดทอง
เป็นการใหญ่ บางทีเพียว เก็บเอาตามลำธารก็หอบไม่ไหว เล่ากันว่า พวกชาวเกาะพากัน
ประหลาดใจที่มนุษย์บนแผ่นดินใหญ่พากันแย่งดินสี่เหลื่อ ๆ กัน ขุดมุนวุ่นวายจนถึงขนาด
ทะเลาะวิวาทฆ่าฟันกัน พวกชาว เกาะไม่มีใครรู้ว่าทองเป็นพระเจ้าอยู่บนแผ่นดินใหญ่
จะเนรมิตรอะไรก็ได้ พวกคนบนแผ่นดินใหญ่กลัวว่าชาว เกาะจะรู้ว่าทองมีค่า ก็พยายาม
ปกปิด แต่มันจะปิดไหวหรือ วันหนึ่งมันก็ต้องเปิดออกมา พวกชาว เกาะเห็นแผ่นดินใหญ่
ชนทองลง เรือกลับแผ่นดินใหญ่กัน เรือย ๆ ดิเลยแฉกไปแผ่นดินใหญ่บ้าง พอรู้ว่าทองเป็น
พระเจ้าจะเนรมิตรอะไรก็ได้ ชาว เกาะดิเลยแย่งกันขุดทองขุดมุนวุ่นวาย เพื่อเอาไปแลก
กับของใช้วิเศษ ๆ บนแผ่นดินใหญ่มา อีกคนนี้ ความโลภหลง เห็นแก่ตัว ดิเกิดขึ้น แล้ว
ความรัก ความสามัคคี ความโอบอ้อมอารีก็หมดไปเป็นเงาตามตัว กลายเป็น เบียดเบียน
กัน ทะเลาะวิวาทกัน แกร่งแย่งชิงกัน กลมเกลียวกันไม่รู้จักพอทั้งหมดมาจากทองทั้งนั้น
ถ้าฟังคำถามนี้ ทองดิเป็นแร่ธาตุของความชั่วช้าลามก ไม่ควรจะเป็นพระเจ้าของมนุษย์เลย
ทั้งแต่รู้ว่า ทองเป็นพระเจ้า ชาว เกาะแกวก็ดิตั้งความคิหมก ทุกคนเป็นความโลภ ทั้ง
ทั้ง เกาะขุดมุนวุ่นวาย ความสุข ความสงบ ที่เคยมีก็ไม่มีอีกต่อไป เล่ากันว่า ต่อจากนั้น
ไม่นาน โรคหาก็ลงมากินชีวิตชาว เกาะหมดทั้ง เกาะ รวมทั้งพวกแผ่นดินใหญ่ที่ไปอาศัยอยู่
บนเกาะด้วย แล้วตั้งแต่นั้นมา มนุษย์บนแผ่นดินใหญ่ก็ไม่มีใครได้พบ เกาะแกวอีกเลย ใคร
ไม่รู้ว่าหายไปไหน เลยกลายเป็นเรื่องเล่าขาน ๆ กันมาจนทุกวันนี้

เดช

แล้วภูมูญแกไปพบ เมื่อยี่สิบปีมาแล้วนะ แลพบอะไรบ้าง รูปร่างของ เกาะมันเป็นอย่างไ
แกถึงได้รู้ว่ามัน เกาะแกว ?

เชิด

เท่าที่เล่ากันมา ถ้าแล่น เรือออกจากแผ่นดินใหญ่ไปสี่หรือห้าวัน จะเห็น เกาะแกวค้ำหลัง เป็น
รูปสิงห์โตหมอบ ภูมูญแกเห็นเกาะ รูปร่างเหมือนกับที่คนโบราณเล่ากันมา แกก็แน่ใจ

กระดิน

แล้วอยู่เห็นอะไรบนเกาะบ้าง ? ยังมีของ อีกไหมที่ ? (ถามอย่างตื่นเต้น)

เชิด

คิดอยากจะไปเอาทองกับเขาบ้างไหมละ ? เคียวโรคห่ามันกินตายเท่านั้นเอง
ภูมูญแกไม่พบหรอก ทองนะ แกว่าแกไม่อยากจะพบ แกกลัวโรคห่ามันจะกินเอา

กระดิน

หมายความว่าทองยังมีอีกก็ได้ ?

เชิด

ซาก็ไม่รู้ แลมันก็ควนจะมีอีกมาก เพราะเล่ากันว่า มีทอง เต็มทั้งเกาะ ไม้พวกแผ่นดิน
ใหญ่สมัยนั้นมันคงจะยังชนกันไม่ทันหมด ทองก็ แลอยากไปคิสมันคิมาเลย ซาว่าเกล็ดที่เล่า
กันมานี้เป็นนิทานมากไปสักหน่อย

เดช

แต่มันสำคัญที่ภูมูญ ภูมูญแกคงไม่โกหกเรา อยากจะรู้ว่าอยู่เห็นอะไรบ้าง ? ถ้าอยู่เห็นร่องรอย
อะไรสักหน่อย เรื่องที่เล่ากันก็คงไม่ใช่นิทาน

เชิด

ภูมูญแกเห็นหลายอย่าง มันก็ประหลาด ภูมูญแกบอกว่าแกได้พบทวารของหมู่บ้าน พบเต้านบ้าน
บางเสาที่ยังเหลือเศษคิอยู่กับดิน พบเศษโอง ไม้แตก และเศษถ้วยชาม ที่เป็นเศษเหล็ก
เหลืออยู่ก็ยังไม่พบ นอกจาก นี้ ภูมูญแกได้พบป่าขนาดใหญ่ ซึ่งคงเป็นที่ฝังศพของชาว

เกาะนี้อย่างแน่นอน

กระดิน ถ้าอย่างนั้นมันก็จริงนะซี! แหม ฉันอยากไปเสียแล้วละ

เชิด อยากไป ? ไม่ทำไม ?

กระดิน ไปซุกทองนะซี

เชิด ไม่กลัวโรคหามันจะกินเอาหรือ ? ไอ้โรคนี้มันไม่ชอบคนโลภนา จะบอกให้

กระดิน ฉันไม่กลัวหรอกขอให้ไอ้ซุกทองไ้เท่านั้น เราโคของพอแล้วก็รีบกลับ โรคหามันจะตามมากินเรา
ถึง แนนกินใหญ่เหียวรี

เชิด ปู่บุญเคยเล่าว่า เมื่อแกไปพบเกาะแก มาแล้วก็มาเล่าให้ใคร ๆ ฟัง มีคนเอาเรือออกไปหา
เกาะตามที่ปู่เล่าหลายคน ซากก็จ้ำจือไม่ได้เสียแล้ว เพราะมันตั้ง ๒๐ ปีมาแล้ว คนที่ออกไป
ค้นหาเกาะบางคนก็โค กลับมาแต่ก็ไม่พบเกาะ บางคนก็หายไปเลย คงจะไปเรือแตกตาย
ปู่บอกว่า การที่ออกไปหาเกาะไม่พบก็คงจะเป็นเพราะคนพวกนั้นมีความโลภโมโหสันเป็นสันดาน
คืออยากจะไปซุกทอง ถ้ากระดินตั้งใจจะไปซุก ทองซาก็ว่าไม่สำเร็จแน่ บางทีซุกมาได้เต็ม
เรือ เรืออาจจะแตกอยู่กลางทะเลก็ได้

กระดิน แตก ก็ช่างมัน ถ้าไม่แตกละ ฉันก็กลายเป็นเศรษฐีไปเท่านั้นเอง

เชิด นี่จะไปจริง ๆ หรือ ?

กระดิน ถ้ามีคนไปฉันก็จะไป

เคช เศรษฐีกระดิน มันจะมากไปเสียแล้วละยะ แม่ยาหยี

กระดิน อ๋อมาว่าฉันนะ ถ้าฉันเป็นเศรษฐีขึ้นมาละก็ ก็จะมาทอมันตายเท่านั้นเอง

เค ช ถ้าพูดอย่างนี้ ซากก็จะลองทอมดู เอาไว้ให้ซากอวยทอมเอ็งดีกว่า เรื่องซุก ทองเห็นจะไม่เอา
ควาย โรคหามันจะกินตาย อ้าว ถึงนามาดีแล้ว ก็ขี้เกียจเสียเพลิน เอ๊ะ มาดีเขามีแรงงาน
ตั้ง เยอะ เจ้าขี้ขี้เจ้าแก้วก็มาช่วยควาย (ตะโกน) เฮย ขวัญ มาแค้เราเหียวนะ

ข วัณ (ตะโกนมาในระยะไกล) ไหนว่าจะมาก่อนโกโงละ เคช

เค ช ก็ข้ามเอาไ้ถูกทวยเหียวมาตัวหนึ่ง เอ็งมาคูนี เตรียมไว้ลงหม้อแกงตอนกลางวัน
(เสียงเหวียนดังตอไปสักครู่ พร้อมควายเสียงกระดิ่ง แล้วก็หยุด ควรสดับเสียงเหวียนเป็นระยะ
งเบา ๆ ตลอดจนการสนทนาทั้งแค้น เพื่อใหรรูวอยู่ระหว่างเหวียนเกิน)

มาดี แหม เชิด อุตสาห์เอากระดินกะเคชมาควยหรือนี่ ? ลงมาซิ นี่กินข้าวกันมาแล้วรียัง ?

ฉันเตรียมกับขามมาแยะที่เคียว

เชิด อืมมาควยกันหมดแล้ว มาซาไปหน่อย นี่จะเกี่ยวกันสักกี่วัน

มาดี สามสี่วันก็คงแล้ว ลงมาซิ กระดิน ไปยืนอยู่ท่าไม้บนเหวียน แหม เคช ไม่พื เหนื่อยเสียก่อน
หรือ พอมาถึงก็จับเคียวเหียวนะ

กระดิน เออ มาดี ไ้ชาวว่าจะไปเกาะแกวรี ?

มาดี ใครบอก

กระดิน เคช ที่เชิดก็พูด

มาดี ก็พูดเพ่อไปยังั่นเอง เกาะแกวไปดังงาย ๆ ก็มีบุญแ่นะซี

กระดิน แปลว่าอาจจะไป

มาดี ก็กำลังคิดอยู่ แ่คงไปไม่ถึงเกาะแกวหรอก มันมันเมืองด๊ับแล วาสนาอย่างเรากงไปไม่ถึง

อดิธิ จะไปหาที่อยู่ใหม่ เกาะอะไรก็ได้ ที่พอมิทำกิน
 อดิธิ ทำไม ที่นี้ไม่มีที่ทำกินหรือ ?
 มาลี ตั้งแคพอกตาย เบื่อจนบอกไม่ถูก อดิธิจะไปเสียที่ไหน ๆ
 อดิธิ ใครไปบ้าง ?
 มาลี พี่ชวนไว้ก็มีพวกหน้าพูน แล้วยัง..... เอ้อ.....คงเป็นเคช แก้ว
 อดิธิ มีพี่เชิดหรือเปล่า
 มาลี (อึ้ง) ก็ไม่รู้เช้านี้
 อดิธิ จะไปกะเขาควยหรือเปล่านั้น พี่เชิด ?
 เชิด ยังไม่แน
 อดิธิ แปลว่าจะไป
 เชิด ก็บอกว่ายังไม่แน
 อดิธิ ถ้าแนฉันคงไปควย
 เชิด จะไปซุกทองไซ้ไหมละ ? เราอาจไม่ไปถึงเกาะแก้วก็ได้ พบเกาะที่ไหนเหมาะก็จะหยุดทำ
 ก็นั่น
 อดิธิ มันเรื่องอะไรกัน ? พี่ถึงจะต้องไปละเขาควย ? จะให้เคาไหนละ ?
 เชิด อย่าเสียเวลาพูดเลย เราช่วยมาลีเขาเกี่ยวข้าวดีกว่า
 อดิธิ ออ แน ต้องช่วยเขาแน นี มาลี เรานะเคราะห์ดีเหลือเกินนะ พี่เชิดเขาไม่เคยช่วยใครถึง
 ขนาดนี้หรือจะบอกให้
 มาลี งั้นรี อดิธิ ? (หัวเราะ) อย่าอิจฉาตร้อนไปหน่อยเลยนะ เอ้า เกี่ยวข้าวดีกว่าเคียว
 เทียงจะได้กินข้าวมันสมคำ
 (มีเสียงร้องเพลงเกี่ยวข้าวดังมาแต่ไกล)
 อดิธิ พวกนั้น ชัก สนุกกันใหญ่แล้วละ มาลี
 มาลี เราก็คอยกันร้องบางซี้ จะไคมีแรง
 (มาลีร้องนำ ทุกคนร้องตาม)
 (เมื่อร้องนานพอควรถึงเกี่ยวสุดท้ายค่อย ๆ หรีไม่ใครโพนลงจนกระทั่งหมดเสียงเพลง
 เหลืออยู่แต่บรรยากาศที่เงียบสงัด จะเริ่มหรีไม่ใครโพนตรงไหนก็ส่งสัญญาณให้ช่างเครื่อง
 พอสวดเสียงแล้ว (ร้องจบ) ก็ให้หรี เปิดไม่ใครโพนตามเดิม)
 (ทั้งบรรยากาศให้อยู่ในความเงียบสงัดสักสามสี่วินาที แล้วในความเงียบสงัดนี้ ให้เริ่ม
 ทำเสียงน้ำกระทบใบพายเป็นจังหวะ ๆ เริ่มเสียงเบา แสดงว่าอยู่ไกล แล้วเสียงค่อย ๆ
 ดังขึ้นทุกที แสดงว่าใกล้เข้ามา มีเสียงปู้ปู้ซึ่งพายเรือมาไอสองสามครั้ง)
 มาลี ใคร ? นั้นปู้ปู้ไซ้ไหมจะ ?
 ปู้ปู้ ปู้เอง นั้นเองเรอะ มาลี
 มาลี จะ ฉันทเอง มาลี ปู้ไปไหนมาจะ คำนี้คนบ้านนี้แล้ว
 ปู้ปู้ ไปที่ท่าโรงไม้หนอย นังกระดินมันว่าจะถดถอยเที่ยวเย็น แต่มันก็ไม่ถดถอย คงจะเพลินกรุงเทพ
 เสียแล้ว
 มาลี อดิธิไปกรุง เทพ ทำไมจะปู้ ? หลานปู้นี้เที่ยวเก่งจริง

๑๖๕๐๐ ๑๖๕๐๐
 ๗๕๐๐ ๗๕๐๐

๒๕๐๐ ๒๕๐๐

ปุ่นดู ไปเยี่ยมป้ามันที่ถนนวรจักร มาดี จับเรือไว้ที่หมู่บ้านกะไคไม่หนัก เอาละ...เอาละ...
ขึ้นไคแล้ว ...เอ็งผูกเรือเสียด้วย

(เสียงโห่ดังกรูกรู แสดงว่ามาดีผูกเรือเข้ากับบันไคหน้า)

ปุ่นดู นี่เอ็งมานั่งอยู่ที่หน้าทำไมกันหรือ มาดี?

มาดี รอเวลาเรือจะออกจะ

ปุ่นดู แล้วไอพวกนั้นไปไหนหมด ?

มาดี ไปอยู่ที่ร้านกาแฟกระมังปุ่น รอน้ำขึ้นอีกหน่อยก็จะออกเรือ

ปุ่นดู เอ็งนี่ใจเด็ดจริงนะ เอ็งจะไปเกาะแก่งจริง ๆ หรือ ?

มาดี ก็จะไปกันเรื่อย ๆ จะปุ่น ผจญภัยกันสักพัก คงไปไม่ถึงเกาะแก่งหรอกปุ่น พวกกันเพื่อไปยังนี้
เอง เกาะแก่ง ก็มีผู้คนเคี้ยวเท่านั้นแหละที่ไปไคถึง พวกเราคิดว่าจะออกไปตั้งบ้านกัน
ใหม่แถวเกาะยาว เกาะเม่นนี้แหละ พวกที่ที่จะไปกันเกือบทุกคน ไม่มีที่กินทำกิน เกาะ
ยาวเกาะเม่นยังมีที่กินเหลืออยู่ น้ำท่าก็บริบูรณ์ แล้วก็มีปลาชุม บางทีก็จะตั้งเนื้อตั้งตัวกันไค
แล้วเอ็งละ จะไปตั้งตัวกับเขาเหมือนกันหรือ ?

ปุ่นดู จะปุ่น

ปุ่นดู จริงรึวะ มาดี ? เอ็งจะหนีนะซี ปุ่นบอกเอ็งหลายหนแล้วว่าอย่าหนีตัวเอง เพราะมันหนีไม่
พ้น สู้กะตัวเอง เอาชนะตัวเองให้ได้ ไคดีกว่า

มาดี ฉันทไปอยู่เกาะ แล้วก็คงจะหนีใจตัวเองไคหรือปุ่น

ปุ่นดู (หัวเราะ) ปุ่นจะคอยดู แล้วนาของเอ็งละ ? ให้มาดัยเขาหมดไคไหม ?

มาดี จะปุ่น

ปุ่นดู ใจเอ็งบริสุทธิ์ ก็ ไม่โกรธ ไม่เกลียด ความจริงมาดัยมันก็เป็นน้อง ทั้งนาทั้งเจ้าขวัญ
ยกให้มันเสียเถอะวะ หมดเรื่องหมดราว คนก็ว่าเจ้าขวัญยังมีอีกเยอะ แล้วข้างที่เอ็ง
เอาแรงเขามาเกี่ยวเมื่ออาทิตย์ที่แล้วละ เอ็งขายหมดแล้วหรือ ?

มาดี ไม่ขายหรอกปุ่น ไปอยู่เกาะเงินไม่มีประโยชน์ ข้างมีประโยชน์กว่า ฉันทจะเอาไปทำ
พันชួយ

ปุ่นดู เออ พวกเหมือนใจ ไอเงินมันมันเป็นกิเลส เงินมันเพราะความชั่ว เงินมันทำให้คนโลก
โมโหสันไม่มีที่สิ้นสุด โลกเรามาอยู่จนจะอยู่กันไม่ได้แล้วนี่ก็เพราะเงินตัวเดียว เอ็งไปอยู่
เกาะก็ดีแล้วจะไคไม่ทองเห็นเงิน ความโลภของเอ็งจะน้อยลงถ้าเอ็งไม่ต้องจับเงิน คนเร
มันชั่ว ก็เพราะโลภเงินโลภทองไม่รู้จักพอ ความโลภของคนมันทำให้โลกมีแต่ทุกข์ ปุ่นขอ
เตือนว่า เอ็งไปอยู่เกาะคราวนี้ จงทำให้สอากหมกคอยาโลกเป็นอันขาด ช่วยกันทำกิน
อย่าอวดโอ๋ โขย มีอะไรก็แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ สามัคคีกันไว้ให้ดี ความชั่วบนแผ่นดินใหญ่มัน
มีมากนักอย่าไคเอาผิด ตัวไปเลย ทั้งมันไว้เสียที

มาดี ฉันทจะจำคำปุ่นไว้ละ ฉันทจะไม่ชนเอาความชั่วบนแผ่นดินใหญ่ไปด้วย เป็นอันขาด เกาะของเรา
จะต้องเป็นสวรรค์สำหรับพวกเราจะปุ่น

ปุ่นดู (หัวเราะ) ให้มันจริงนะ มาดี ปุ่นจะต้องขอคำสัญญาจากเอ็ง

มาดี สัญญาอะไรจะปุ่น

ปุ่นดู เอ็งต้องไม่โลภ

มาดี ฉันทให้สัญญาจะ

ป๋วย : หมายความว่าทำไมไปถึงทองเอาสัญญาด้วยเอง ?
มาลี : ทำไมจะ ปู่ ?
ป๋วย : บนเกาะมีทอง
มาลี : ทอง ?
ป๋วย : เออ
มาลี : เกาะยาวเกาะเม่นหรือจะ มีทอง ? ไม่เห็นเคยมีชาวนี่
ป๋วย : (หัวเราะ) มันไม่ใช่เกาะยาวเกาะเม่นนะซี
มาลี : แล้วเกาะอะไรละจะ ปู่ ?
ป๋วย : เกาะแก้ว
มาลี : เกาะแก้ว ? ฉะนั้นหรือจะไปถึงเกาะแก้ว ?
ป๋วย : เอ็งมีวาสนาจะไปได้ คนที่เอ็งเลือกเอาไปด้วยก็เป็นคนมีใจสอาดทั้งนั้น เจ้าเช็กเป็นคน ปู่ก็ใจ
ที่เจ้าเช็กไปกับเอ็ง
มาลี : เช็กเป็นคนดีจะปู่
ป๋วย : ก็มาก เอ็งจะไม่โคพบคนก็อย่างเจ้าเช็กอีกแล้ว
มาลี : ปู่แน่ใจหรือจะว่าฉันจะไปถึงเกาะแก้ว ?
ป๋วย : ปู่จะไม่พูดอะไร เอ็งเล่นเรือไปก็แล้วกัน ถ้าเอ็งมีวาสนาเอ็งก็ไปถึง
มาลี : เกาะแก้วมีรูปร่างเป็นยังไงจะ ปู่ ?
ป๋วย : รูปร่างเหมือนสิ่งทอไหม บ
มาลี : แล้วบนเกาะละจะมีอะไรบ้าง ?
ป๋วย : มีทอง มีเพชร มีเงิน มีแร่ธาตุสารพัด กระทั่งมะ มาลี ของเหล่านี้มันเป็นยาพิษ มันทำลาย
ความแข็งแรงของชีวิตมนุษย์ เอ็งเห็นมันแล้วก็ต้องให้ปลงให้ตก เอ็งต้องมองดูมันเหมือนกับ
มองก้อนอิฐก้อนหนึ่ง อย่าให้มันมีอำนาจเหนือใจเอ็งได้เป็นอันขาด โลกเราทุกวันนี้จะต้อง
ลุ่มจมไปในกองไฟ ก็เพราะคนยอมเป็นทาสของเงินทองและเพชรรัตนจินดา ที่จริง ใจของพวกเขา
นี้มันก็หินก้อนหนึ่งนั่นเอง แต่มนุษย์อุตรียกมันเสียจนสูงลอย มันก็เลยกลายเป็นนายของเราไป
มันทำให้เรามีกิเลสซึ่งเรามีมากอยู่แล้วตั้งแต่เกิดมาเป็นตัว เราทำความชั่ว ก็เพราะใจเราราคา
พวกนี้ที่มีค่ายิ่งกว่าเพชรยิ่งกว่าทองอย่างจะเปรียบเทียบไม่ได้ เอ็งไปอยู่เกาะแก้ว เอ็งต้องการ
ข้าวเปลือกไว้กิน ไว้ทำพันธุ์ แต่หาเอ็งไม่มีข้าวเปลือกเอ็งก็อดตาย เอ็งจะเก็บเอาทองเงิน
ก้อนทองมากินนั้นไม่ได้แน่ แต่ในหามนี้ แผ่นดินใหญ่ เงินทองเพชรรัตนจินดามันมีค่ามากกว่า
ข้าวเปลือก บางทีเขาก็เอาข้าวเปลือกมาเผาไฟค่างพื้น แต่ไม่มีใครเขาเอาเงินทองมาเผาไฟ
แม้แต่กระดากษัตริย์เขาก็ไม่กล้าเผา นี่ก็แสดงว่าแม้แต่กระดากษัตริย์เล็ก ๆ ที่ใช้แทนเงินแทน
ทอง เขาก็เห็นคุณค่าเป็นนาย คนเราโง่กัน ช่างกัน ก็เพราะนายแผ่นดินแดง ๆ นี่แหละ เพราะ
ฉะนั้นปู่จึงต้องสั่งเอ็งอีกครั้ง อย่าเอาใจพวกนี้มาเป็นนาย เอ็งต้องเป็นนายมัน ทุกครั้งที่เอ็ง
เห็นทองเงินก้อนทองและก้อนเพชรบนเกาะแก้ว เอ็งจงจับมันวางทิ้งเสีย วางมันทิ้งบ่อย ๆ
เขา เอ็งก็จะชินไปเอง แล้วในที่สุด มันก็จะไม่ต่างกับก้อนหินธรรมดาอีก
มาลี : ฉันเข้าใจแล้วจะปู่ ถ้าฉันพบไอ้ก้อน ๆ พวกนี้ ฉันจะโยนมันลงทะเล
ป๋วย : แล้วเอ็งก็ต้องสอนให้ทุกคนที่ไปกับเอ็งเข้าใจเสียด้วย บ ใครก็ดี ถ้าเกิดมา โลกขึ้นมา มันก็จะ

มาด

ป๋นญ

(เสียงมาดีถอนใจใหญ่)

มาด

เท่านั้นเอง , ชีวิต,

๗ วิทยาลัย

11

มาด

‘อวฤทธิ’ ?

วิญ

ที่จะออกเรือเมื่อไหร่ ?

ขนาด

อยากหนีไปเสียเร็ว ๆ ไชโยม ?

๒ วิชา

ฉันนะหรืออยากให้อัป ? ฉันก็กลัวคนพจนไม่รู้อะไรบ้างแล้ว จะไปทำไม เกะแวง ?

ขนาด

อยากรู้หรือว่าไปทำไม ? อยู่ไปมีแต่ปี ระโยชน์ต่อชาวอุษยงินหรือ ?

7 20

ถึง ไบบะประ โยชนคอดัน ก็ยังมีประ โยชนคอดัน

นรา

แปลว่าไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตเลย ?

120

(งง) ทนายความวาทะไร ?

นาร

คนอย่างพวก ไม่น่าจะ ไรสำหรับขวัญมากนัก

1971

พุทธองค์ใน ฉนวนเขาไฉ

111

ข้อ และ ขวัญจะเขาใจพอได้อย่างไร ไม่น่าแปลกที่ขวัญจะเขาใจอะไรได้

11

ฉันทจะทำอะไร โรคไม่ถูกใจ ?

2

(๗๖๖๖)

11

๒๒

11

๑๖๖๖

- มาลี ขวัญไม่ได้ทำอะไรผิด ที่เป็นคนผิด ที่มันไม่เจียมตัว
- ขวัญ เจียมตัว ? เจียมตัวอะไรกัน ?
- มาลี อย่าให้พี่พูดเลย มันจะเข้าใจมากกว่านี้
- ขวัญ ฉันไม่สบายใจเสียแล้ว ที่กำลังจะจากฉันไป บางทีเราอาจจะไม่ได้พบกันอีกก็ได้ ก่อนที่จะไป ฉันอยากจะรู้ว่า พี่ไม่พอใจอะไรฉัน
- มาลี ขวัญ นี่จะขี้วให้พี่พูดหรือ ? เทานยังไม่พออีกหรือ ? พี่จะไม่อยู่ให้ขวัญเห็นหน้าอีกแล้ว อามายัวกันเลย พอหน้าฉันพี่จะไป แล้วจะไม่กลับมาอีกเป็นอันขาด มันไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะอยู่ใกล้กัน พี่ทำกรรมชิ้นเอง พี่ควรจะได้รับกรรมอันนั้น กรรมของพี่ก็คือ พี่หาความคิดของตัวเองไม่ได้ พี่ได้คิดมาแล้วไม่ใช่วันสองวัน มันนานเป็นปี ๆ พี่ช่วยตัวเองไม่ได้ ห้ามตัวเองไม่ได้ มันเป็นเรื่องผิดของพี่ทั้งสี่ พี่ว่าผิด เพราะฉันจึง เนรเทศตัวเองไปเสียให้ไกล ขวัญอย่ามาถามอะไรพี่อีกเลย มันไม่ทำให้อะไรดีขึ้น ปล่อยให้พี่ไปสะควก ๆ ก็ดีกว่า
- ขวัญ พี่มาลี นี่หมายความว่า.....เฮอ.....
- มาลี พี่จะหมายความว่าอะไร ขวัญไม่จำเป็นต้องรู้ มันไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใคร เราจะต้องจากกันในไม่ช้าอยู่แล้ว นี่น้ำกำลังขึ้นแล้ว ขอให้เราจากกันด้วยความ เป็นมิตรต่อกัน เราอย่าสร้างความขุ่นใจให้กันดีกว่า
- ขวัญ ถ้าพี่หมายความว่า..... ฉันจะพูดอย่างไรดี.....ฉันก็เป็นคนผิดที่ฉันจะไม่ให้อภัยตัวเอง โห พี่มาลี
- มาลี ขวัญ พี่ขอร้อง ถ้าเราจะเข้าใจกันได้ ก็ขอให้เข้าใจกันว่าเราเป็นญาติกัน พี่ไม่ต้องการอะไรอีกจากขวัญ ขออย่าง เดียว ขอให้พี่ที่กำลังใจ ช่วยให้พี่ไปอย่าง สะควก
- ขวัญ ฉันจะทำทุกอย่างสำหรับพี่ บอกมาเถอะ พี่มาลี ว่าจะให้ฉันทำอะไร
- มาลี ขวัญกลับไปบ้าน อย่ามาให้พี่เห็นหน้าอีกเลย
- ขวัญ แต่ฉันจะอยู่ส่งพี่
- มาลี ไม่ต้อง ขอให้กลับไปเสียเดี๋ยวนี้ อย่าให้พี่เสียน้ำตาต่อหน้า ขวัญ มันทำให้พี่กำลังใจ
- ขวัญ พี่มาลี
- มาลี ดูก่อน ขวัญ ถ้าส่งสารพี่ ก็ขอให้กลับไปบ้าน
- ขวัญ เราจะต้องพบกันอีก พี่มาลี ฉันจะต้องพบพี่.... จะต้องขอพบพี่อีกครั้งหนึ่ง
- มาลี เราจะไม่พบกันอีก พี่ไปแล้ว พี่จะไม่กลับมา
- ขวัญ แต่พี่จะต้องกลับมา หรือมายังนี้.....ฉันจะไปหาพี่
- มาลี อย่า ขวัญ เราทุกคนมีหน้าที่ มาลัยกับลูก... นั่นหน้าที่ของขวัญ มันสายไปที่จะคิดอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ความจริง เราไม่ควรจะมาพูดอะไรกันในเวลาเช่นนี้ พี่จะไปอยู่แล้ว เรื่องมันควรจะจบ
- ขวัญ ฉันเสียใจ....
- มาลี เราควรจะทำใจที่เราจะไม่ต้องทำผิด พี่ไปเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเรียบร้อย กลับ

ไปบ้านเถอะขวัญ

ขวัญ

ฉันจะไปส่งพี่

มาลี

(ฮัง) พี่ไม่เคยขออะไรขวัญเลย ครังนี้เป็นครั้งแรก พี่ขอให้ขวัญกลับบ้าน

ขวัญ

(ถอนใจ) ถ้าจะช่วยให้พี่ไปสวด ฉันก็จะกลับ แต่.....ให้ฉันพูดเป็นครั้งสุดท้าย...

ฉันไม่มีวันจะลืมพี่ได้

(ขวัญเดินกลับไป เสียงพี่เท้าค้อยไกลออกไปจนเงียบ เสียงมาลีสะอื้น)

มาลี

(เกาะแกว เกาะแกว มันแสนไกล เราไปแล้วจะไม่กลับมา....

(มีเสียงคนพูดกันแต่ไกล เสียงพี่เท้าไหลเข้ามา)

มาลัย

พี่มาลี มานั่งอยู่หัวตะพานนี้เอง ฉันเอาเมล็ดพันธุ์ผักมาสองกะบุง เมล็ดคนละไม้ก็เอา

มากับ เยอะแยะเนะพี่

มาลี

แหม มาลัย หอบมาทำไมมากมายอย่างนี้ นั่นพี่มหรือ ? อ้าว พี่มก็เอาอะไรมา

ทั้ง เยอะ (เสียงชมหัวเราะให้ต้องพูดใช้ใครหัวเราะก็ไค)

มาลัย

ปลูกให้คนนะพี่ แล้วฉันจะไปเก็บกิน

มาลี

แต่เราคงจะไม่ได้พบกันอีกหรอก มาลัย

มาลัย

พบพี่ พี่อยู่เรียนบรยแล้ว ก็ส่งคนมาบอกฉัน ฉันจะไปเยี่ยม

มาลี

แต่พี่ไม่เชื่อว่าเราจะได้พบกันอีก เลี้ยงลูกให้คนนะ มาลัย หลานของพี่คนนี้เรียกเขา

ว่าขวัญใจก็แล้วกัน

มาลัย

ขวัญใจ

มาลี

พี่อยากให้เขาเป็นขวัญใจของพี่

(เสียงคนคุยกันเอะอะมาแต่ไกล อย่าให้ดังมากไป ควรให้พูดทีละคน อย่าพูดพร้อม

กัน เสียงพูดไกลเข้า แสดงว่าพวกที่จะไปควยกำลังจะมาถึง เรือ)

เช็ก

นำขึ้นแล้ว เห็นจะโคกกะละนาพูน

พูน

เช็ก พวกเราพร้อมแล้วหรือ ชาวของ เครื่องไม้เครื่องมือของ เรือหมดแล้วนะ

เช็ก

เรียนบรย ฉันสำรวจหมดแล้ว อ้าว มาลี มารอนานไหม ?

มาลี

สักครู เกษณะ ?

เช็ก

กำลังตามมา เอาละ ลงเรือได้แล้ว เอะ นั้น หนูๆ

(เสียงโกล้งโกล้งเข้ามา)

มาลี

ปู่ โถ ปู่ อุตสาหมาส่งพวกเรา

เช็ก

ปู่ให้พรพวกฉันบางซี

พูน

พรของปู่ไม่มีอะไรมาก ขอให้พวกเอ็งจงจำคำปู่ไว้ให้ดี สุขคือความสงบ

ศัตรูของความสงบ ก็คือความโลภความหลง แค้นคนใหญ่ๆ เพราะคนเรายัง โลก

ยังหลง พวกเอ็งไปอยู่เกาะ อย่าได้โลภได้หลง เป็นอันขาด ขอให้เอานะตัวเอง

เพราะตัวเอ็งนั่นแหละ คือศัตรูที่ร้ายยิ่งกว่าคนอื่น สู้กับตัวเองให้ชนะทุก ๆ วัน

แล้ววันหนึ่ง เกาะที่เอ็งอยู่ก็จะ เป็นเกาะสวรรค์

เช็ก

พวกเรา รับพรของปู่ เราจะเอานะตัวเอง

ทุกคน

เราจะเอานะตัวเอง (พร้อมกัน)

เชิด เราจะร้อง ทุกคนมาร้องเสีย § ขมดอม (รับตอม)
(คนตรีมา ๆ เป็นแบบกราวน เสียงแก๊วเรือเสียงจักรกลเอาไว้ขึ้น เสียง
รำลึกกัน- กัน พูดทีละคน ไม่เอะอะ บรรยายกลศเตาเสียง หนุนกว่านไม่
ถึง เขียด ๆ เสียงลากสะพานไม้นวนเคียวที่ห่อจากเรือไปที่หัวสะพาน)

(สมมุติว่า เรือแล่นทางออกไปจากหัวสะพาน คนตรีท่าแบคกราวน์เบา ๆ ด้ข
ช่วยบรรยากาศ ทอดเวลาสามสี่นาที เชิญทุกคนมาลิ้นเรือ)

(เสียงกระฉับกระชวยห่างไมโครโฟนมาก สมมุติว่าเรือแล่นห่างออกไปแล้วประมาณ
สิบเศษ)

(ทั้งบรรยากาศให้อยู่ในความสงบสัก ๓ - ๔ วินาที แล้วมาลกรองเพลงเบา ๆ
ทุกคนร้องตามเพื่อเรียกกำลังใจ)

13

มาลี เหมือนรูปสิ่งใดที่มองไม่ผิด บัญชีบอกว่า เกาะแก้วไชโยเหมือนสิ่งใดที่มองไม่ผิด
เชิด ก็ไหนะนี่ บัญชีแล้วบ้างอีกว่ารูปทองเหมือนสิ่งใดที่มองไม่ผิด นี่ก็สิ่งใดที่มองไม่ผิด ๆ
(ตะโกน) เฮ้ย เกษ ว่าไง? เกาะแก้วไชโย?

เกษ (ตะโกนจากหัวเรือ) อู๊ เกาะแก้วะนี่ ไชโยได้แล้วพวกเรา
มาลี เกาะแก้ว ถึงเกาะแก้วแล้ว เกาะแก้วเป็นของเราแล้ว ไชโย
(เสียงไชโยพร้อมกัน 3 ครั้ง)

(ดนตรีเริ่มเพลงรักแผ่นดินไทย ทุกคนร้องพร้อมกัน)
(เมื่อร้องจบแล้ว เชิดกระซิบกับ.../.../มาลี)

เชิด (กระซิบ) มาลี เราจะตายอยู่ด้วยกันที่นี่..... เราจะไม่กลับแผ่นดินใหญ่.....
เราจะไม่กลับไปหาความโลภความหลง.../.../ใจฉ่ำ.....

(ดนตรี)

ผู้บรรยาย จบแผ่นดินแห่งความผันผวนสาม ของ สด กุรมโรหิต คณะนางวลีจะนำตอน
ต่อมาแสดงต่อไปในวันอาทิตย์.... สิงหาคมนี้

ต่อไปคือรายนามผู้แสดงและเจ้าหน้าที่

ลัทธิ	สารคาม	แสดงเป็น	มาลี
		"	พลอย
		"	เชิด
		"	เกษ
		"	พูน
		"	ร.ท. มาลา ล่องนที (น.ก.)

ลัทธิ สารคาม กำกับการแสดง
ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง สร้างเพลงและกำกับดนตรี
กำกับเสียง

12